

Kryštof ale znovu nereagoval, díval se ven z okna a už se viděl s kluky venku na hřišti, až odpoledne dohrají fotbalový turnaj, který o víkendu zahájili. Nemyslel už na nic jiného.

Zasněně koukal ven do nekonečna a přemýšlel nad taktikou, kterou odpoledne na hřišti navrhne kamarádům z týmu, když vtom ucítil šťouchnutí do žeber a vzdáleně zaslechl své jméno.

„Kryštofe, máš... šedesát osm?“

„Jágr!“ vykřikl Kryštof probírající se ze snění, ale to už nad ním stála paní učitelka a kroutila hlavou:

„Co to plácáš za nesmysly?“

Kryštof v tu chvíli moc nechápal, co se děje, bezprostřední návrat do reality se mu příliš nedařil, a tak jen kajícíně doplnil:

„Nooo, šedesát osm má Jarda Jágr, paní učitelko,“ opáčil tičným hlasem a doufal, že jeho odpověď bude správná.

„Tohle není hodina tělocviku, ale přírodopisu, a ptám se tě, jestli máš otevřenou učebnici na straně šedesát osm, a ne co má kde jaký fotbalista na dresu.“

Až v té chvíli Kryštofovi došlo, co se děje, ale to už se spolužáci hihňali o sto šest a bavili se na jeho účet, i když kluci se spíše asi smáli poznámce paní učitelky, protože věděli, že Jarda Jágr přeci není žádný fotbalista.

Kryštof zčervenál, rychle vyndal z aktovky učebnici, nalistoval stranu šedesát osm a rukama si podepřel hlavu. Paní učitelka už ani nic neříkala, jen se otočila, kroutila dál hlavou a šla zpět směrem k tabuli. Během těch několika kroků si sama pro sebe posteskla:

Já jim říkala, že nebudou dávat pozor, naplánovat přírodopis takhle odpoledne na poslední hodinu, když už jsou duchem jinde, ale to oni: Nééé, ty to zvládneš, Jaruško, s tvou praxí, to bude určitě v pořádku.

Po zbytek hodiny věnované obojživelníkům už byl ve třídě relativní klid, až na občasné štěbetání kluků v zadních lavicích, které ale vždy utichlo už jen při přerušeném vyprávění o Skokanu obecném, kdy ticho od katedry naznačilo žákům, že je vyžadována jejich pozornost a koncentrace na probíranou látku.

Kryštof také dával větší pozor, i když myšlenek o odpoledni stráveném na hřišti se nemohl tak snadno zbavit. Zvonek, který oznamoval konec vyučovací hodiny, zazněl zrovna ve chvíli, kdy paní učitelka zadávala domácí úkol. Pro většinu dětí bylo ale zvonění jasným signálem. Doslova se jim rozzářily oči a začaly sklízet věci z lavic do svých tašek.

Od tabule se ale ještě ozvalo rozhodné: „Vyučovací hodinu ukončuje vyučující, nikoliv zvonění. Dopište si do sešitů zadání domácího úkolu.“ Paní učitelka navázala na zvonkem přerušenu větu, vzala si křídlo a na tabuli napsala velkými písmeny DoDo str. 69, cv. 5, doplnit.

„Příští hodinu budu úkoly kontrolovat, tak ne že na ně zapomenete, nebo je budete opisovat od spolužáků těsně před hodinou. Pamatujte si, že DoDo znamená...“

„Dodělej doma,“ ozvalo se sborově ze třídy. To všechny děti jednohlasně doplnily konec již tolikrát vyslovené věty.